

trei spații distincte, în fundal, și un spațiu principal de joc (interiorul sex-shop-ului) în centrul scenei. Din păcate, doar unul dintre cele trei spații este logic necesar (locuința meșterului Costache). Pentru că și celelalte două trebuiau ocupate, au fost puși acolo Tünde Baczó și István Téglás, pe post de păpuși gonflabile de ambe sexe, care, din când în când se însuflețesc, luând poziții tentante, iar, în final, vin în avanscenă, ca s-o consoleze pe eroină. Sorin Militaru n-a asigurat, totuși, un echilibru perfect spectacolului. I-a lăsat pe Răzvan Oprea și pe Maria Gârbovan să-și exagereze pitorescul, iar faconda irezistibilă a acestora (mă refer, îndeosebi la Răzvan Oprea) i-a eclipsat, într-o oarecare măsură, pe ceilalți, dăunând unității demersului teatral. Tania Popa se ridică la înălțimea așteptărilor, dar nu o depășește. Este exact ce trebuie să fie, nici mai puțin, dar nici mai mult decât atât. Confirmă, dar nu surprinde. Personajul ei este gândit în limitele partiturii, fără a le forța în vreo direcție sau într-alta. Constantin Dinulescu, în rolul tatălui Dorinei, emite locuri comune, clișee ale nostalgicilor vremurilor revoluate, dar le spune, de la înălțimea talentului și experienței sale, cu miez și cu haz. Daniel Badale (neuitatul Hamlet de altădată) pare a fi „leul cel laș” din celebra poveste a lui Dorothy: gata să se devoteze, este reticent când trebuie să acționeze. Silviu Biriș, în rolul patronului, are elanul și eleganța unui tânăr căruia îi place să răspundă la provocări, chiar dacă ezită să răspundă la întrebări. Cireașa de pe tort este Vitalie Bichir, care întruchipează cu multă finețe și empatie pe Tănase, personaj interesant, nesigur de sine, greu de definit.

Spectacolul respectă cu acuratețe rețeta pe care autorul o prescrie: se iau 5% sex și 95% sensibilitate; se amestecă bine.

Teatrul Național I.L. Caragiale din București – Viața mea sexuală de Cornel George Popa. Regia: Sorin Militaru. Scenografia: Alina Herescu. Muzica: Vlaicu Golcea. Coregrafia: Tünde Baczó. Distribuția: Tania Popa (*Dorina*), Daniel Badale (*Marcel*), Silviu Biriș (*Aurelian*), Vitalie Bichir (*Tănase*), Răzvan Oprea (*Gelu*), Maria Gârbovan (*Mimi*), Constantin Dinulescu (*Costache*), Tünde Baczó, István Téglás (*manechine sex-shop*).

Jocul de-a identitatea (sexuală)

Înțelegem că este tentant să adopți, măcar temporar, o identitate sexuală diferită de cea cu care te-a înzestrat natura. Una este corpul pe care-l ai, alta este imaginea pe care o ai despre el. Unii bărbați sunt, psihic, femei și doresc să-și pună de acord fantasmalele cu realitatea obiectivă, transformând-o radical pe aceasta din urmă. Mai rar, deoarece este mai dificil să adaugi decât să tai, femeile cu vocație masculină reușesc uneori să se transforme în bărbați, prostindu-le pe naive. În secolul al XIX-lea, un colonel englez a făcut carieră militară și a avut o căsnicie fericită, înainte de a se constata că era, de fapt, femeie. Regina Christina și Cavalerul d'Eon sunt exemple ilustre din ambele „genuri”.

Piesa ***Sunt propria mea soție*** a lui Doug Wright, distinsă cu Premiul Pulitzer în 2004, povestește, în maniera documentară specifică teatrului american, istoria unui bărbat german, care și-a asumat identitatea de femeie. A reușit să treacă și prin regimul nazist, și prin cel comunist, fără mari inconveniente, datorită

Mircea CONSTANTINESCU



colaborării discrete, atât cu Gestapo-ul, cât și cu Stasi. Autorul pune în scenă dialogul dintre el însuși, ca investigator, și prototipul real al personajul său, completând informația cu imaginația. Piesa este un *one-man-show*, dar, în montarea Beatricei Rancea de la Odeon, personajele de care, în text, doar se pomenește, apar aievea, pe scenă. După experiența cu *Marchizul de Sade*, de același autor, montată de aceeași regizoare pe scena aceluiași teatru, nu aveam speranțe mari. Cu atât mai plăcută a fost surpriza de a vedea un spectacol realizat cu rigoare și bun-gust.

În afară de dezvoltarea piesei, cu acordul autorului, prin includerea personajelor secundare, Beatrice Rancea a avut ideea bună de a-l introduce pe Doug Wright însuși ca personaj, înregistrat pe video. Desigur, doar spectatorii anglofoni pot gusta pe deplin prestația, cei nevoiți să citească subtitlurile pierzând ceva din încărcătura emoțională. Savoarea intermedia a spectacolului este sporită de decorul inventiv. Personajele evocate apar pe o placă turnantă de patefon, reflectată într-un sistem sofisticat de oglinzi. Influența lui Svoboda, de la teatrul *Lanterna magică* din Praga, este vizibilă, dar adaptarea ideilor preluate la contextul piesei este bine realizată. Pe Broadway, decorul era funcțional, dar lipsit de fantezie. Toate obiectele din *Gründerzeit*, colecționate de Charlotte în muzeul ei particular, erau aranjate pe rafturi metalice, ca la Metro, în timp ce, aici, ele sunt răspândite peste tot, ca într-un magazin de *bric-a-brac*, soluție mult mai expresivă.

Regizoarea desfășoară piesa într-un evantai vizual larg, fără a diminua cursivitatea replicilor și a acțiunii. Personajele evocate apar cu discreție, fără să dezechilibreze viziunea autorului. Se remarcă interpretarea dramatică și interiorizată a lui Sorin Gheorghiu, în rolul lui Alfred. Mai slab tensionat și inutil lungit este momentul de cabaret. Ilustrația muzicală este redundantă, mai ales că de cântecele lui Marlene Dietrich s-a făcut uz și abuz. Centrul de greutate al spectacolului îl constituie, desigur interpretarea personajului principal. Mircea Constantinescu, ca travestit, nu este nici o clipă strident, exhibiționist, sau ridicol. El nuanțează fin personajul, îi arată curajul, dar și incertitudinile, rezistența, dar și compromisurile. Interpretul american Hays (am avut posibilitatea să văd, prin intermediul compact-discului, montarea de pe Broadway) este mai șocant și mai sexy, în timp ce Mircea Constantinescu este mai reflexiv și mai complex. El joacă simultan, pe mai multe planuri, fiind, în același timp, extravagantul provocator, solitarul temător și discretul turnător. Costumul și peruca imaginate de Alina Herescu completează fericit identitatea protagonistului.

Investigarea comportamentelor încă marginale, de tipul celui din piesă, este interesantă, doar în măsura în care construiește un mesaj valabil și dincolo de ghetoul transsexual. Or, sensibilitatea la farmecul trecutului și labilitatea în fața pericolelor prezentului sunt trăsături umane generale, care dau vieții un sens estetic, dar și o dilemă morală.

Teatrul Odeon din București – Sunt propria mea soție de Doug Wright. Regia: Beatrice Rancea. Decorul: Constantin Ciubotariu. Costume: Alina Herescu. Cu: Mircea Constantinescu (Charlotte), Sorin Gheorghiu (Alfred), Dimitrii Bogomaz (John), Marian Lepădatu (Ziggy Fluss), Mircea Crețu (Ministrul), Bianca Alexandra Cristea (Tante Luise), Vlad Troncea (copilul), Dumitru Neagu (Tatăl), Vasile Valentin și Victor Cociorbă (soldații).